

Ben van Baardwijk en Linda Reimersdahl in hostel The Green Elephant waar ze de laatste nachten voor hun vertrek logeren. FOTO PETER SCHOLS

HERSTART NA CORONA

Fietsduo begint opnieuw aan wereldreis

Zeven jaar zouden de twee fietsende wereldreizigers onderweg zijn. Twee jaar zijn voorbij, maar ze zijn nog 'gewoon' in Maastricht. Bij de herstart na corona vinden ze zeven jaar niet lang genoeg meer.

MAASTRICHT
DOOR JOOS PHILIPPENS

Begin 2020 zouden Ben van Baardwijk en Linda Reimersdahl richting de horizon fietsen, maar de aarde zat op slot door corona. Ze crosten wel anderhalf jaar door Europa en keerden drie maanden geleden terug in Maastricht. Maar nu gaat het pas écht beginnen.

Het nieuwe plan was om dit voorjaar per containerschip vanuit Hamburg naar Canada te reizen. Vanwege corona nemen in heel 2022 vrachtschepen echter geen passagiers mee, ze nemen uit economisch belang geen enkel risico op besmetting. Dat hoorden de twee in januari. Daarom nemen ze een cruiseschip. „Dinsdag, na een foto bij het Mooswiel, stappen we op de fiets, want op 20 maart moeten we in Southampton zijn. Daar vertrekt de Queen Mary II, op de kade trouwens waar de Titanic vertrok...”

Tijdens hun fietstocht slapen ze vaak in sobere omstandigheden, dit worden zeven super-de-luxe dagen op het twaalf verdiepingen hoge cruiseschip. Kosten: 3500 euro. „Dat is duur, maar een containerschip kost ook 250 euro per nacht en dan ben je dubbel zo lang onderweg”, vertelt Linda. „Bovendien: op

zo'n cruiseschip zitten mensen die wellicht een donatie willen doen voor onze goededoelentichting Xplorid. Jammer genoeg hebben we geen galakleding bij ons.”

Vanuit New York fietsen ze naar de Canadese grens. In dat land moeten ze in elk geval tot 17 februari 2023 blijven. „Die dag hebben we een afspraak bij de Amerikaanse ambassade in Vancouver. Eerder heeft de VS geen tijd voor ons. Coronadruk, personeelsgebrek.” Complicatie:

dan zijn acht maanden voorbij, terwijl het Canadese visum maar een halfjaar geldig is. „We hopen dat de douanier er wat maanden bij doet,” zegt Ben.

De twee willen vervolgens minstens twee jaar door Amerika fietsen, maar een visum geldt ook in de VS normaal gesproken voor slechts zes maanden. „We moeten de douane zien te overtuigen. Dat we niet willen werken en echt weer naar huis gaan. Dan krijgen we misschien een

visum voor langer.” En zo niet? „Dan fietsen we gewoon door. Als we uiteindelijk bij de Mexicaanse grens arriveren, kunnen ze ons beboeten met een verbod voor tien jaar om Amerika binnen te komen.” Dat valt te overzien, maar wat als een ijverige sheriff hen onderweg aanhoudt? „Dan zetten ze ons Amerika uit, laten we hopen bij Mexico.”

Vervolgens fietsen ze door Zuid-Amerika, via landen als Colombia, Peru en Chili tot in Zuid-Argentinië. Daar verwachten ze over vijf à zes jaar te arriveren. Ho, wacht. Ze zouden in totaal toch zeven jaar fietsen? „Die periode hebben we al lang losgelaten. De familie vindt het best moeilijk, maar we kunnen skypen en appen”, zegt Linda. Ben: „Mijn moeder wordt 89, ze vindt dat het afgelopen anderhalf jaar snel voorbij is gegaan. Ze is er inmiddels aan gewend.”

In Patagonië nemen ze een containerschip naar... „Dat weten we nog niet. Waar de boot naartoe gaat. Afrika of Australië. In het eerste geval fietsen we via Spanje, Italië, Turkije naar Azië, Indonesië en tot slot Australië. De route passen we telkens last minute aan.”

Tijd hebben ze zat. „Vijftien jaar onderweg? Prima”, vindt Ben. „We hebben geen huis en spullen. Werken mag van de verzekering niet en

“

Vijftien jaar onderweg? Prima. We hebben geen huis en spullen. Werken mag van de verzekering niet en we willen het niet.

Ben van Baardwijk

we willen het niet.” Ze betalen alles van spaargeld, Bens prepensioenen het verhuren van hun appartement en vier garageboxen. „Onze kosten zijn laag, we logeren onderweg immers zo veel mogelijk bij mensen thuis.”

Ben van Baardwijk is nu 61 jaar. Als hij na de wereldreis zijn fiets in Maastricht parkeert, leven we in 2037, nadert hij voorzichtig zijn tachtigste levensjaar. Ben kan het zelf nauwelijks beseffen, valt heel even stil. Straks zal hij als 75-jarige ergens over de wereld fietsen. „Misschien houdt al dat fietsen me wel soepel”, probeert hij „Ach”, zegt Linda (41): „Misschien rijd ik dan bergop ook eens vooraan.”

Linda en Ben afgelopen jaar in Griekenland. FOTO XPLORID